

РЕШЕНИЕ

№ 2475

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **534** по описа за **2023** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на В. Д. В. срещу Решение № 2021337/18.11.2021 г. по гр. д. № 15816/2021 г. по описа на Софийския районен съд, (поправено с решение № 20034984/10.05.2022 г.), с което е отхвърлена жалбата срещу Заповед № РВТ19-РД-09-33/05.03.2019 г. на кмета на район „В.“ – Столична община.

В касационната жалба се правят оплаквания, че е владееел имотът от повече от 50 г. и се лишава от правото на владение. Поддържа, че първата инстанция незаконосъобразно е достигнала до извода, че е без значение обстоятелството дали имотът следва да бъде възстановен в стари реални граници. Счита, че не е уведомен за решението на комисията по земеразделяне, което ограничава правата му и противоречи на същността на реституцията. Поддържа, че процесният имот е попадал в горския фонд, при което не се прилага ЗСПЗЗ. Изразява несъгласие с изводите на съда, възприемащи заключението на СТЕ, според което в имота не е имало построена сграда.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна В. Л. П., Н. Л. П. и П. М. М., чрез процесуалния си представител, изразяват становище за неоснователност на жалбата.

Заинтересованите страни Д. Ц. В., Е. Ц. С., Й. П. К., Н. Н. С., Н. Ц. В. и П. П. Т. не изразяват становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства СРС е установил, че В. Д. В. се легитимира като наследник на Л. С., на която на основание т. 9 и т. 11 от ПМС 21/31.01.1963 г. е предоставен за ползване имот с площ от 690 кв. м., находящ се в [населено място], местност „Санаториума“, с № 68 по плана от 1982 г. Прието е, че с решение по т. 6 от Протокол № 2/30.11.2017 г. от проведено заседание на Комисията по § 62, ал. 2 ПЗР на ППЗСПЗЗ е уважена молбата на В. Д. В. за закупуване на предоставен за ползване имот на неговия дядо М. М. с площ от 433 кв.м., находящ се в землището [населено място] с идентификатор 11394.1799.64, който е бил застроен с лека дървена постройка върху каменен фундамент, поради което жалбоподателят не може да придобие по реда на § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ повече от един предоставен на наследодателите му имот. От заключението на СТЕ е прието, че към 1991 г. имотът е бил застроен с дървен навес от 6 кв. м., поради което е достигнал до извод, че навесът не представлява сграда. В тази връзка се посочва, че жалбоподателят не може да придобие имотът по реда на § 4, ал. 1 ПЗР на ЗСПЗЗ. СРС е приел, че е без значение за законосъобразността на оспорваната заповед обстоятелството, че имотът е възстановен в стари реални граници по реда на реституцията в полза на наследниците на Н. М..

Въз основа на горното СРС е намерил за законосъобразна Заповед № РВТ19-РД-09-33/05.03.2019 г. на кмета на район „В.“ – Столична община, с която на В. Д. В. е отказано придобиване правото на собственост върху имот с площ 793 кв. м. по плана на новообразуваните имоти в местността „С.“, землище с . В., одобрен със Заповед № РД-15-055/10.05.2012 г. на областния управител на С. – област, при условията на § 4, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, поради това, че към 01.03.1991 г. върху имота не е имало построена сграда.

Решението е правилно.

Процесната заповед № РВТ19-РД-09-33/05.03.2019 г. е издадена от компетентен орган - кметът на район „В.“ – Столична община, в рамките на неговата материална и териториална компетентност, с оглед правомощията му по § 62, ал. 3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ.

Оспорваната пред СРС заповед не страда от пороци във формата на акта.

Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила - спазени са правилата на § 62, ал. 2 от ПЗР на ППЗСПЗЗ, като е съставен протокол от нарочна комисия по ал. 1 от цитирания текст (решение по т. 5 от Протокол № 2/30.11.2017 г.), отразяващ преценката на членовете ѝ за липсата на условията по § 4а и сл. от ПЗР на ЗСПЗЗ за придобиване на правото на собственост от

ползвателя на земеделска земя, за което е дадено предложение на районния кмет да издаде отказ.

Решението на СРС е съобразено с материалния закон.

Една от хипотезите на преобразуване на правото на ползване в право на собственост е уредена в § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ. Първата предпоставка за трансформиране на правото е правото на ползване върху земеделската земя да е придобито по силата на акт на Президиума на Народното събрание, на Държавния съвет или на Министерския съвет /§ 4, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ/. В настоящия случай е налице първата предпоставка, доколкото не се спори, че на наследодателите на жалбоподателя е предоставен за ползване процесният имот, за което е подадено заявление за придобиване правото на собственост от ползвателя.

Следваща материалноправна предпоставка по смисъла на § 4а, ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ е в имота да е построена сграда до 01 март 1991 година. От прието заключение на СТЕ се установи, че към посочения момент имотът е бил застроен единствено с дървен навес от 6 кв. м.

Според § 1в, ал. 3 от ДР към ППЗСПЗЗ не са сгради по смисъла на § 4а ЗСПЗЗ: 1. изградените стопански постройки за подслон и съхраняване на инвентар и селскостопанска продукция независимо от площта им и вида на конструкцията; 2. строежи, направени от фургони, вагони, контейнери, каросерии, гаражи, независимо от начина на закрепването им на терена; 3. непредназначените за постоянно, сезонно или временно обитаване обемно-сглобяеми елементи, независимо от начина на закрепването им на терена; 4. незавършени строежи до покрива включително.

Изграденият в имота дървен навес от 6 кв. м. попада в хипотезата на § 1в, ал. 3, т. 1 от ДР на ППЗСПЗЗ, поради което не следва да се счита за сграда, а това означава липсата на втора материалноправна предпоставка по смисъла на § 4а, ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, изискваща в имота да е налице сграда, построена до 01 март 1991 година.

Допълнително следва да се отбележи, че жалбоподателят е подал заявление за придобиване на друг имот по реда на чл. § 4а, ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, което е уважено, видно от решение по т. 6 от Протокол № 2/30.11.2017 г. от проведено заседание на Комисията по § 62, ал. 2 ПЗР на ППЗСПЗЗ, с което е уважена молбата на В. Д. В. за закупуване на предоставен за ползване имот на неговия дядо М. М. с площ от 433 кв.м., находящ се в землището [населено място] с идентификатор 11394.1799.64 по КККР.

Налице е още една отрицателна предпоставка за трансформиране на правото на ползване в право на собственост, а именно по § 4д от ПЗР на ЗСПЗЗ, според която гражданите, на които е било предоставено право на ползване върху два или повече имота, могат да придобият право на собственост при условията на § 4а и 4б само върху един от тях по избор, като заявят това пред общината в срока по § 4а, ал. 6. В случая е направен избор за друг имот с идентификатор 11394.1799.64 по КККР, което изключва възможността за придобиване на правото на собственост върху процесния имот.

Неотнормирани са възраженията на жалбоподателя, че не му е съобщено решението на Общинската служба по земеделие, тъй като в това административно производство не участва ползвателят на имота. В тази връзка за производството по § 4а, ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ е без значение обстоятелството дали имотът следва да бъде възстановен в стари реални граници. Ползвателят на имота никога не е притежавал правото на собственост, поради което законодателят не е предвидил възможност на същия да

участва в производството по възстановяването на правото на собственост, респ. да прави възражения срещу възстановяването на собствеността в стари реални граници. Неоснователни са възраженията, че процесният имот е попадал в горски фонд, тъй като такива доказателства не са налични по делото, а и е категорично установено, че имотът представлява земеделска земя към момента на приемане на ЗСПЗЗ - разпоредбата на чл. 2 от същия закон се намира в глава първа „Общи положения“ и определя качеството земеделски земи занаят - от влизане на закона в сила. Горно налага извод, че не са налице касационните основания по чл. 209 АПК, тъй като решението на СРС е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да се остави в сила.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3, вр. чл. 228 АПК ответната страна има право на разноски, които са в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, съответстващо на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4, вр. чл. 228 АПК заинтересованата страна има право на разноски. В случая от представения договор за правна помощ се установява, че П. М. М. е направила разноски в размер на 1000 лева за адвокатски хонорар.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд – София град, Петнадесети касационен състав

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2021337/18.11.2021 г. по гр. д. № 15816/2021 г. по описа на Софийския районен съд, (поправено с решение № 20034984/10.05.2022 г.).

ОСЪЖДА В. Д. В. да заплати на Столична община сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноски по делото.

ОСЪЖДА В. Д. В. да заплати на П. М. М. сумата в размер на 100 0лева, представляваща направени разноски по делото.

Решение е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.